

A vizes hely

Sohasem lesz űrutazásunk. Mi több, sohasem fognak földön kívüliek leszállni a bolygónkon - legalábbis ezután biztosan nem.

Nem pesszimizmusból állítom ezt. Mi több, tény, hogy az űrutazás lehetséges, és már szálltak le a Földön idegen lények. Járművek keresztezik az űrt talán világok millióit kötik össze egymással, de mi sohasem fogunk csatlakozni ehhez. Ezt biztosan tudom. Mégpedig egy nevetséges hiba miatt.

Elmagyarázom.

Történetesen Bart Cameron hibája volt, és meg kell tudniuk egyet s mást Bárt Cameronról. A fickó az idahói Twin Gulch seriffje, én pedig a helyettese vagyok. Bárt Cameron türelmetlen ember, és akkor a legtürelmetlenebb, amikor a jövedelemadóját kell összeállítania. Merthogy a seriffség mellett egy vegyesbolt tulajdonosa és üzemeltetője is egyben, szerzett némi részesedést egy juhfarmban, elemzési munkákat vállal, sérült veteránként (rossz a térde) kap valami járadékot, és még ez meg az. Az már természetes, hogy mindez megbonyolítja az adóügyeit.

Nem lenne olyan rossz a helyzet, ha hagyná egy adóügyisnek, hogy segítsen a nyomtatványokkal, de ő csak saját kezűleg hajlandó kitölteni azokat, és megkeseredik tőlük. Mire eljön április 14-e, már nem lehet megközelíteni.

Emiatt a repülő csészealj nagyon rossz időpontot választott, amikor 1956. április 14-én landolt

Láttam leszállni. Székemet a seriffiroda falának támasztottam, és a csillagokat néztem az ablakon keresztül. Még ahhoz is túl lusta voltam, hogy kézbe vegyem a magazinomat, és azon tűnődtem, hogy lefeküdjek aludni vagy hallgassam tovább Cameron folyamatos káromkodását, miközben százhuszonhatedszer is átnézi a számoszlopait.

Először hullócsillagnak néztem, azután a fénycsóva kiszélesedett és kettévált, egy hajtómű páros lángcsóvája lett belőle, azután az a dolog könnyedén, kényelmesen és hangtalanul leereszkedett. Egy régi, kacson elszáradt levél több zajt csap, ahogy lehullik a fáról. Ketten szálltak ki belőle.

Szóhoz sem jutottam és szinte sóbálvánnyá váltam. Köpni-nyelni nem tudtam; még az sem jutott eszembe, hogy megdörzsöljem a szemem, csak ültem ott és bámultam.

Cameron? Fel sem pillantott.

Kopogtattak, pedig nem zártuk be az ajtót. Kinyílt, és a két repülő csészealj férfi belépett. Ha előtte nem látom a járművüket leszállni a cserjésben, akár azt is hihettem volna, hogy a városból jöttek. Szénszürke öltönyt viseltek fehér inggel és gesztenyebarna nyakkendővel. Mindezt fekete cipő és puhakalap egészítette ki. Arcszínük sötétnek tűnt, a hajuk fekete és hullámos, a szemük barna volt. Nagyon komoly arckifejezést öltöttek magukra, és úgy százhetven centi magasak lehettek. Egyformának látszottak, mint az ikrek.

Istenem, hogy beijedtem!

Azonban Cameron csak felnézett rájuk, és összeráncolta a homlokát. Gyanítom, hogy normális esetben leröhögte volna a gombokat az ingéről, ha ilyen öltözéket lát

Twin Gulch-ban. de annyira lefoglalta az adó számolgotása, hogy ezúttal egy apró mosolyt sem engedett meg magának.

- Mit tehettek magukért, emberek? - kérdezte, miközben ujjaival a nyomtatványokon dobolva tudatta az érkezőkkel, hogy nincs sok ideje.

Az egyikük előrelépett, és így válaszolt:

- Régóta megfigyelés alatt tartjuk a maga népét. - Gondosan és külön-külön formált meg minden egyes szót.

- A népemet? - kérdezte Cameron. - Csak egy feleségem van. Csinált valamit?

Az öltönyös fickó így válaszolt:

- Azért választottuk ezt a helyet az első kapcsolatfelvételhez, mert elszigetelt és békés. Tudjuk, hogy ön itt a vezető.

- Én vagyok a seriff, ha erre gondol, szóval, köpje már ki, mit akar! Mi baja van?

- Gondot fordítottunk rá, hogy alkalmazzuk az öltözködési módjukat, és felvettük a külsejüket is.

- Ez lenne az én öltözködési stílusom? - Valószínűleg ekkor vette észre, hogy néz ki a két vendég.

- Az ön társadalmi osztályában uralkodó öltözködési stílus. Megtanultuk a nyelvüket is.

- Szinte látszott, ahogy a felismerés fénye megcsillan Cameron szemében.

- Á, maguk külföldiek! - Nem tartotta nagyra a külföldieket, mivel a seregen kívül nem is nagyon találkozott velük, mindenesetre próbált rendesen viselkedni.

A csészealjós fickó így válaszolt:

- Külföldiek? Csakugyan azok lennének. A vizes helyről jöttünk, amit a te néped Vénusznak nevez.

(Még mindig próbáltam erőt gyűjteni, hogy legalább psilogjak, de ez a válasz ismét hátravetett

erőfeszítéseimben. Láttam a repülő csészealjat. Láttam leszállni. El kellett hinnem! Ezek az emberek - vagy valamik - a Vénuszról jöttek.)

Azonban Cameron még csak nem is pislogott.

- Rendben. Ez itt az USA. Egyenlő jogaink vannak fajtól, nemtől, bőrszíntől és nemzetiségtől függetlenül. Állok szolgálatukra. Mit tehetek önökért?

- Szeretnénk, ha minél előbb lépéseket tenne annak érdekében, hogy az önök, ahogy maga nevezte, USA-jának fontos személyiségeit ide hozzák, és megbeszéljük a népük csatlakozását nagyszerű szervezetünkhöz.

Cameron lassan elvörösödött.

- A mi népünk csatlakozzon a maguk szervezetéhez? Tagok vagyunk az ENSZ-ben és még isten tudja, mi mindenben. És akkor ide kellene hoznom az elnököt, mi? Most rögtön? Twin Gulch-ba? Küldjek sürgős üzenetet? - Itt rám nézett, mintha mosolyt akart volna látni a képemen, de még annyira sem tudtam mosolyogni a helyzeten, mint azon, ha valaki kirúgta volna alólam a széket.

A csészealjós fickó csak ennyit válaszolt:

- Kívánatos a gyorsaság.

- A kongresszust akarja? Vagy a legfelsőbb bíróságot?

- Ha ők segíthetnek, seriff, akkor igen.

Cameron ekkor esett szét igazán. Öklével rácsapott az előtte felhalmozódott adóügyi nyomtatványokra, és kiabálni kezdett:

- Hát maguk egyáltalán nem segítenek nekem, és nincs időm mindenféle okoskodó barmokra! Főleg külföldiekre nincs! Ha nem húznak el innen a bűdös francba pronto, akkor lecsukatom magukat zaklatásért, és soha többé nem látnak napfényt!

- Szeretné, ha távoznának? - kérdezte a vénuszi ember.

- Most rögtön! Takarodjanak kifelé innen, és menjenek egyenesen vissza oda, ahonnan jöttek! És eszükbe se jusson visszajönni! Többet nem akarom látni magukat, ahogyan más sem!

A két férfi egymásra nézett, arcizmaik enyhén rángatóztak.

Azután így válaszolt az, amelyikük eddig is beszélt:

- Látom az elméjében, hogy valóban hevesen kívánják minden kapcsolat megszakítását. Nem szokásunk ráerőltetni magunkat vagy a szervezetünket azokra a népekre, akik ezt nem akarják. Tiszteletben tartjuk kívánságukat, és távoznak. Nem fogunk visszatérni. Önálló övezetté nyilvánítjuk a világot, ahová senki sem léphet be, és maguknak sem kell távozniuk.

- Uraim! Fáraszt ez a sok badarság, úgyhogy háromig számolok...

Amazok megfordultak, és kimentek, én pedig valahogy tudtam, hogy minden igaz, amit mondtak. Odafigyeltem rájuk, de ahogy látják, Cameron nem, mert gondolatait túlságosan lekötötte a jövedelemadója. Én viszont hallottam a gondolataikat is, ha értik, hogy értem ezt. Tudtam, hogy lesz valami kerítésféle a Föld körül, amely bezár minket, megakadályozza a távozást és mindenki mást kívül tart. Egyszerűen csak tudtam.

Amikor kimentek, végül visszanyertem a hangom - de már későn. Rákiáltottam a főnökökre:

- Az isten szerelmére, Cameron! Ezek az űrből jöttek! Miért küldte el őket?

- Az űrből? - bámult rám a seriff.

Hisztérikusan visítottam fel:

- Nézze! - Fogalmam sincs, hogy csináltam, mert Cameron ötven kilóval nehezebb nálam, de a gallérjánál fogva az ablakhoz rángattam. Sorra leszakadoztak az inggombjai.

Meglepetésében nem állt ellen, és mire eléggé magához tért ahhoz, hogy lecsapjon, megpillantotta az ablakon kívül zajló eseményt, amitől belőle szaladt ki a szusz.

Az a két fickó bement a repülő csészealjba, ami ott ült kint a maga teljes kerekességével, csillogásával és a méreteiből is adódóan meglehetősen erőteljes külsejével, ha értik. Azután a jármű felszállt. Egy tollpihe könnyedségével felemelkedett, azután narancsvörös izzás jelent meg a széle egy részén, és ahogy ez egyre erősödött, úgy vált a hajó egyre kisebbé, míg végül ismét csak egy hullócsillagnak látszott, amely lassan elhalványodott, és eltűnt.

- Miért küldte el őket, seriff? - kérdeztem. - Találkozniuk kellett volna az elnökkel. Már sohasem jönnek vissza.

- Azt hittem, külföldiek - válaszolta Cameron. - Ők mondták, hogy meg kellett tanulniuk a nyelvünket. És furcsán is beszéltek.

- Ó, remek! Külföldiek, mi?

- Ők mondták, hogy külföldiek, és olasznak néztek ki. Azt hittem, olaszok.

- Hogy lehettek volna olaszok? Azt mondták, hogy a Vénuszról jöttek. A saját fülemmel hallottam. Ezt mondták.

- A Vénuszról... - Elkerekedett a szeme.

- Ezt mondták. Vizes helynek nevezték, vagy valami ilyesminek. Maga is tudja, hogy a Vénuszon sok víz van.

De értik már, hogy az egész csak egy ostoba hiba volt? Bárkivel megtörténhetett volna. Csakhogy emiatt a Föld lakói már sohasem fognak utazni az űrben, nem juthatunk a Holdnál messzebb, és a vénusziak sem jönnek el hozzánk többé. Az ostoba Cameron és a jövedelemadó miatt.

Mert a seriff ezt suttogta maga elé:

- Vénusz! Amikor vizes helyet emlegettek, azt hittem, Velencére gondoltak!

(Habony Gábor)